

ת"פ 57727/02/14 - מדינת ישראל נגד שרותי ישראל בעמ

בית דין אזורי לעבודה בתל אביב - יפו
ת"פ 57727-02-14 מדינת ישראל נ' שרותי ישראל
בעמ

בפני
בעניין: כבוד השופטת אסנת רובוביץ - ברכש
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שרותי ישראל בעמ

הנאשמים

גזר דין

1. בפתח הדיון מיום 05.11.15 הודיעו המנהל המיוחד לנכסי החברה בפירוק ונציגת הכנ"ר מטעם הנאשמת, שהינה בפירוק, כי אינה כופרת בעובדות כתב האישום, בהתאם לכך ניתנה הכרעת דין כנגד הנאשמת בעבירות נשוא כתב האישום, קרי עבירה על פי ס' 13 וס' 28(א)(2) לחוק חופשה שנתית, תשי"א-1951 (ר' ע"מ 5 שורות 5-7).

2. במסגרת הדיון בטיעונים לעונש טענה המאשימה כי הנאשמת הורשעה בעבירה של אי פדיון ימי חופשה לעובדת שפרטיה בס' 2 לכתב האישום. מדובר בעובדת שעסקה בעבודות ניקיון והייתה נמנית למעשה בציבור העובדים המוחלשים וכי העונש המקסימלי הקבוע בדין עומד על 14,400 ₪. אולם נוכח הנסיבות המיוחדות של התיק כאשר הנאשמת נמצאת בהליכי פירוק וכפי שידוע כה למאשימה לא נאספו לקופת הפירוק כספים כלשהם ועל בסיס אישור הדברים וטיעוני הנאשמת, משאירה המאשימה את קביעת גובה הקנס לשיקול דעת בית הדין. בנוסף מבקשת המאשימה כי הנאשמת תחתום על התחייבות בסך של 14,400 ₪ להימנע משך 3 שנים מיום מתן גזר הדין לעבור עבירה כלשהי על חוק חופשה שנתית.

3. מטעם הנאשמת טען ב"כ המפרק כי אין כספים בחשבון הפירוק ולהערכתו גם לא צפויים להיאסף כספים בעתיד. ולפיכך מבוקש כי ככל שיוטל קנס כספי שיוטל בשיעור המינימום האפשרי היות וכל קנס כאמור מושת על קופת הפירוק. כמו כן ביקש כי בית הדין ימנע חיוב הנאשמת על חתימה על התחייבות לאור העובדה כי כאמור החברה שנמצאת בפירוק אינה פעילה עסקית וממילא לא מעסיקה עובדים.

דין והכרעה

4. חופשה שנתית משולמת מכוח חוק חופשה שנתית, תשי"א-1951 ומאפשרת יציאתו של העובד לחופשה, שומרת על בריאותו, משנה את האווירה בה הוא נמצא ומרעננת את כוחותיו (ראו: דב"ע 3-107/98,

עמוד 1

3-131 אורי ארבל - H.P.H. Products Ltd. ואח' וערעור שכנגד, פד"ע, כרך ל"ב, תשנ"ט-תש"ס 1999, עמ' 168). ואילו פדיון חופשה שנתית, המשולם מכוח סעיף 13 לחוק חופשה שנתית, תכליתו לפצות את העובד שמסיבה זו או אחרת לא ניצל בתקופת עבודתו אצל המעסיק את ימי החופשה השנתית המגיעים לו.

5. כידוע, מדובר בזכות קוגנטית שהמחוקק ראה חשיבות יתרה לקיומה עד אשר קבע כי אי מילוי ייחשב כעבירה פלילית.

6. בהתאם, הקנס המקסימלי שנקבע למעסיק שהפר חובה זו עומד על ₪ 14,400

7. לנוכח האמור, ובשים לב לכך שהנאשמת הודתה בביצוע העבירה, עובדה המצדיקה כשלעצמה הקלה בעונש, אשר בדרך כלל עומדת במקומותינו על 50% מהקנס המרבי ואף שיעור נמוך מכך, כאשר אין נסיבות מיוחדות לחומרה, ניתן לקבוע כי מתחם הקנס המתאים לעבירות דנן הינו בין ₪ 7,200 - ₪ 4,300.

8. כפי שצינתי, הנאשמת נמצאת בפירוק (צו פירוק הוגש וסומן נ/1), והנציגים מטעמה נמנעו מלטעון להגנתה וזאת בין היתר לנוכח הקושי הכלכלי והמהותי בניהול ההגנה בנסיבות בהן החברה מצויה בהליכי פירוק. ואף ב"כ המאשימה נמנע מלטעון באשר למתחמי העונש נוכח הנסיבות המיוחדות של התיק.

9. בפסק הדין ברע"פ 9008/01 מ"י נ' א.מ. תורג'מן בע"מ עמד בית המשפט העליון על כך שמתן צו פירוק איננו מעכב את ההליכים הפלילים שנפתחו נגד חברה, ועם זאת קבע כי לנסיבות הקשורות בפירוק עשויה להיות השלכה על היקפו ומשקלו של האינטרס הציבורי במיצוי ההליך הפלילי כנגד התאגיד, וכן קבע כי בבוא בית המשפט לשקול את הקנס שיוטל על תאגיד בפירוק, עליו להתחשב במצבה הכספי של החברה ובהשפעה העלולה להיות לגובה הקנס שיוטל על החברה על ציבור הנושים. כך בלשונו של בית המשפט העליון: **"טענה מרכזית שעליה נשענת הגישה המצדדת בהרחבת עיכוב ההליכים האוטומטי גם על הליכים פלילים היא הטענה שלפיה הליכים כאלה, אם לא יעוכבו, יפגעו באורח ישיר בקופת הפירוק ובלווייתם. זאת, מאחר שניהול הליכים כאמור כרוך בהוצאות כספיות המוטלות על החברה לצורך ניהול המשפט ומוצאות מקופת הפירוק, כמו כן אם מוטל על החברה קנס, הוא עשוי להשתלם מקופת הפירוק על חשבון מסת נכסי הפירוק העומדים לחלוקה בין הנושים. ככלל, קנסות המוטלים על חברה בטרם מתן צו פירוק הם חובות בני-הוכחה בפירוק. אולם אם מועד הטלת הקנס בגזר-דין חל לאחר מתן צו הפירוק, כי אז הקנס אינו בגדר חוב בר-הוכחה בפירוק, אלא הוא עשוי להיכלל בגדר העיסקאות בנות-תוקף המתבצעות לאחר מתן צו הפירוק (השווה: ע"א 106/60 שכטר נ' הנאמן בפשיטת-רגל של א. שכטר; ש' לוי, א' גרוניס פשיטת רגל, בעמ' 352-351, 222). משמעות הדבר בנסיבות אלה היא כי חרף הפירוק עשוי סכום הקנס כולו לעמוד לפירעון בלא צורך בהעמדתו בדרגה שוויונית עם שאר החובות העומדים לפירעון יחסי בפירוק (כהן בספרה הנ"ל, בעמ' 263-265, 371). בנסיבות אלה הפגיעה הצפויה בנושים הנגזרת מקיום ההליך הפלילי נגד החברה הינה שיקול שאין להתעלם ממנו, אולם כאשר מעמידים שיקול זה, כשהוא לעצמו, כנגד האינטרס הציבורי הכללי בקיומו של הליך פלילי כנגד החברה, אין לייחס לו משקל מכריע. עם זאת סביר להניח כי בבוא בית-המשפט לגזור את דינה של חברה בפירוק הוא יתחשב במכלול שיקוליו גם במצבה הכספי ובהשפעה העלולה להיות לגובה הקנס שיוטל על**

החברה, על ציבור הנושים ועל היקף נכסי החברה העומדים לחלוקה בפירוק."

10. בית המשפט העליון עמד בהמשך פסק דינו על מגוון השיקולים שאותם על התובע לשקול, בעת קבלת החלטה ביחס לקיומו של עניין לציבור בהגשת כתב אישום נגד חברה שבפירוק. הגם שלא מדובר ברשימה סגורה, נדמה כי ניתן להיעזר ברשימת השיקולים גם לצורך קביעת הקנס הראוי, כביטוי לאינטרס הציבורי ביחס לענישה: **"יש להניח כי יישקל, מן הצד האחד, הצורך באכיפת החוק תוך שמירה על עקרון שוויון הכול בפני החוק; מן הצד האחר, עשויים להישקל היבטים כגון חומרת העבירות המיוחדות לחברה בפירוק ומועד ביצועו, גורם חדלות-הפירעון של החברה וההשלכה שעלולה להתלוות להליך הפלילי על עניינם של הנושים, על סיכויי השיקום וההבראה של החברה ועל מידת הפגיעה האפשרית של ההליך הפלילי באותם סיכויים. במצבים מסוימים תיתכן גם רלוונטיות לאפשרות כי מיצוי הדין הפלילי עם מנהלי התאגיד עשוי להפחית את משקל האינטרס הציבורי בניהול הליך פלילי כנגד התאגיד עצמו בייחוד מקום שמדובר בחברות פרטיות קטנות, שבהן ישנו קשר גומלין הדוק בין התאגיד לאורגנים שלו".**

11. עיון בפסיקת בתי המשפט מעלה כי על השיקולים שמנה בית המשפט העליון, הוסיפה הפסיקה שיקולים כגון זהות הנושים (עד כמה הנושים או חלקם היו שותפים לביצוע העבירה ועד כמה ראוי להגן עליהם) מקורם של נכסי החברה המצויים בקופת הפירוק (עד כמה הם נובעים ישירות מביצוע העבירה) ועוד כיו"ב (ר' תפ (חי') 1525/98 מדינת ישראל נ' פנידר חברה להשקעות בע"מ (פורסם בנבו).

12. בענייננו, מדובר בחברה פרטית הנמצאת כאמור בהליכי פירוק ומדובר בעבירה שבוצעה לפני למעלה מארבע שנים. לאור הנתונים שהוצגו על ידי נציגי הכנ"ר ברי כי קופת הפירוק דלה ביחס לתביעות החוב ונדמה כי ניתן לקבוע בבירור כי ככל שיוטל על החברה קנס משמעותי, הרי שאת מחיר ההרתעה ישלמו נושי החברה, אשר על פני הדברים לא נראה כי היו קשורים בדרך כלשהי לביצוע העבירה.

13. לאחר ששקלתי את מגוון השיקולים הצריכים לעניין, הגעתי לכלל דעה כי קיימות נסיבות מיוחדות בנוגע לנאשמת ויש להשית על החברה קנס סמלי בלבד, שיעמוד על סך 100 ₪.

14. כמו כן, הנני מחייבת את הנאשמת לחתום על כתב התחייבות שלא לעבור עבירה על חוק חופשה שנתית, תשי"א-1951 למשך שנה, שאם לא כן תחויב בקנס המקסימלי על פי חוק, בסך 14,400 ₪.

15. בהתאם להחלטה שניתנה במעמד הצדדים בדיון לטיעונים לעונש בתאריך 5.11.15, המזכירות תשלח העתק מגזר הדין בדואר לצדדים וכן בפקס. מי שמוסמך מטעם הנאשמת יתייצב לחתימה על ההתחייבויות כאמור תוך 21 יום ממתן גזר הדין.

16. זכות ערעור לבית הדין הארצי לעבודה בתוך 45 ימים ממועד קבלת גזר הדין.

ניתן היום, י"ג כסלו תשע"ו, 25 נובמבר 2015, בהעדר הצדדים.